

Kapitel 12

Jeg drømte en rigtig god drøm da Drake vækkede mig.

Jeg drømte jeg havde vundet en konkurrence i en boghandler og præmien var at jeg fik en time, til at tage alle de bøger jeg gerne ville have. Jeg havde gået rundt og fyldt en hel indkøbsvogn op med gode bøger. Netop som de kunne komme med mig hjem, ruskede Drake mig vågen.

Damn.

Gryntende rullede jeg om på min side og åbnede øjnene for at se på Drake. Han så fuldstændig frisk ud. Det var uretfærdigt. Jeg følte mig træt og øm, og kunne sagtens bruge flere timer på øjet. I går havde jeg ellers lagt mig til at sove klokken 22, men min krop manglede søvn efter al den uventede motion.

”Kan vi ikke korte løbeturen lidt ned og så begynde at løbe klokken 7?” spurgte jeg med dynen op til ansigtet.

”Der er det ved at være for varmt. Det bliver sværere at løbe, jo varmere det er.”

”Så lad os droppe det og gøre det i timerne før solnedgangen.”

Trods mit uheld ved løbeturen og træningstimerne, tvang Drake mig ud på en løbetur, hen af aftenen. Den havde været kortere, men lige så hårdt fysisk. Min kondition stank af helvede til.

Drake lod til ikke at ville ændre sine planer og begyndte at ryste mig, som ville han lave mig om til en milkshake.

”Okay! Okay!” sagde jeg dæmpet for ikke at vække nogen i huset med mine råb. ”Jeg skal nok komme op og løbe den tur! Lad mig lige klæde om.”

Jeg tog mine ting og smuttede ind på badeværelset for at gøre mig klar, mens Drake ventede inde i mit værelse og undersøgte mine ting.

Under vores frokost i en skov der var større end Nørreskoven, havde han overhældet mig en masse spørgsmål om nutidens verden. Alt hvad jeg fortalte tog han godt, som var det noget han forventede. Dengang i 1100-tallet havde de ingen ting som biler, strøm eller sølvpapir (som han var meget fascineret af og ville vide om det var ægte sølv) men alligevel tog han imod det uden at stille spørgsmål eller rynke panden. Han måtte være en knaldgod tilpasser. Jeg ville for længst have skreget og flygtet, hvis jeg vågnede i fremtiden og vi havde robotter der lignede mennesker til punkt og prikke.

Men verden var stadig ny for Drake og han nægtede at tro på, at verden ikke havde en ende og heller ikke var flad, men rundt. Gamle holdninger kan man vel ikke slippe helt for.

Da jeg var klar, gik jeg ind til Drake som undersøgte min kolde radiator.

”Den opvarmer mit rum om vinteren,” forklarede jeg og kravlede ud gennem vinduet. Drake fulgte efter og så sprang et gyldent lyn ud efter ham. Odin landede let og med logrende hale, foran mig. Den ville vidst gerne med. Drake sagde intet til den, men begyndte at løbe. Vi fulgte efter.

Turen gik gennem skoven til vi kom til stranden. Der drejede Drake mod syd, så vi tog en ny vej. Det lod til at Drake kendte til hele skoven og næromgivelserne, for han tøvede ikke når vi drejede. Utroligt. Men måske havde han bare fløjet over området på Blåvinge, for at lære det at kende.

Det havde været fantastisk at flyve på Blåvinge om dagen. Fuglene havde undvejet dragen, forståeligt nok, men udsigten

havde været flot. Byer i mærkelige mønstre lå under os og firkantede markeder. Vi var godt nok systematisk ved dem. Vi havde set store søer og fulgt biler med øjnene, men aldrig kom vi så tæt på, at folkene dernede virkelig opdagede hvad det var vi fløj på. Forhåbentlig troede de, at det bare var en ny form for flyver.

Mine ben smertede og jeg trak vejret tungt, da vi drejede ind af en lille sti. Den førte os ud på en omvej, for vi endte et stykke længere henne på stranden.

Da vi kom til en havn, hvor en færge lå parat til dagens arbejde, fik vi vores første hvil.

Jeg kunne ikke lade være med at undre mig over, hvorfor jeg ikke for længst havde krævet hvile. Måske gjorde det at jeg løb med en anden, at jeg led under en form for gruppepres og måtte løbe videre for ikke at irritere Drake. Det var en god måde til at presse sig selv på, men i længden ville det ikke hjælpe. Jeg vil ende med at segne om af udmattelse.

Efter at have gået rundt for at få pulsen lidt ned, satte vi os på nogle betonklodser ved kajen og holdt øje med havet. Vi drak begge vand. Mig af min medbragte vandflaske, ham af hans lommelærke. Jeg anede ikke hvor vandet kom fra, for jeg havde ikke set ham bruge vandhanen. Odin kom forpustet hen til os og drak af det vand, Drake hældte ud. Den slubrede det i sig.

Vinden blæste og ville gøre det til en kølig dag, trods de tårnhøje temperaturer meteorologen havde lovet os i går i fjernsynet. Bølgerne var store af vinden og blev knust mod kajen, lige under vores fødder. Dråber af saltvand ramte mine tennissko og Drakes, som lignede at være blevet lavet af hårdt skind. Utroligt de holdt endnu.

”Skal vi fortsætte?” spurgte Drake efter noget tid.

”Skal vi?” sukkede jeg og gruede for en lang løbetur tilbage.

”Hvordan vil du ellers komme hjem?”

”Blaffe? Eller befale dig til at bære mig hjem?”

”Selvom du er magiens herskerinde,” sagde Drake og sprang let og ubesværligt ned fra betonklodsen, ”så er jeg ikke din tjener og vil aldrig værdige mig til at gøre sådan noget.”

”Du er så kedelig, Drake, ved du godt det?”

Han grinede og satte i løb. Jeg følte mig allerede umattet da jeg fulgte efter, og Odins livlige aktivitet, gjorde det ikke bedre. Jeg var for langsom for den, så den løb oppe ved Drake, i et tempo som var alt andet end normalt for en fyr. Jeg satte tempoet lidt op, for at kunne følge efter dem.

Igen var mine forældre oppe, da jeg kom løbende ind på gårdspladsen og så Drake kravle ind af mit vindue.

Hoveddøren var oppe for at få frisk luft ind i huset. Odin luntede ind.

Jeg gik over mod vinduet, men Drake stoppede mig halvvejs med store bevægelser, der sagde jeg ikke skulle kravle ind her.

”Nana-Klara, hvad laver du herude så tidlig om morgen?” råbte min mor til mig fra døren. ”Du er opdaget, så lad dog være med at snige dig ind gennem vinduet.”

Jeg sendte et desperat blik til Drake, men han kunne intet gøre, udover springe ud og kvæle min mor, så jeg gik hen til hende.

”Du ser helt svedig ud, Nana-Klara,” konstaterede min mor, ved synet af mit røde ansigt og svedperlerne overalt på mig. ”Siden hvornår er du begyndt at kravle ud af dit vindue, for at løbe?”

Jeg åndede lettet op. Et øjeblik troede jeg hun havde opdaget det hele, men det var bare noget så simpelt som ikke at tage hoveddøren.

”Hvad er der i vejen med hoveddøren?” spurgte min mor. ”Den kan du da godt tage, når du skal ud og løbe. Jeg skulle udenfor, for at hente nogle æg ved hønsene og så var dit vindue åbent og du var væk! Jeg troede et øjeblik du var bortført, men så opdagede jeg at Odin også manglede, så jeg gættede på at I gik sammen. Så, skat, tag hoveddøren næste gang.”

”Jeg ville bare ikke lade den være ulåst, så kunne folk komme derind.”

”Og så lod du dit vindue stå vidt åbent? Desuden skal hundene nok gjalde så meget op, at vi ville vågne af det. Tag nu døren i morgen.”

”Skal jeg nok mor,” lovede jeg og fulgte med hende indenfor.

”Siden hvornår er du begyndt at løbe, Nana-Klara?”

”Indtil for nylig.”

”Det er også godt du laver noget andet end konstant at have næsen begravet i bøgerne. Du skal ud og røre dig, også selvom du er velsignet af den slags krop, som aldrig tager på. Jeg tror du har det fra mig. Vil du have morgenmad?”

”Godmorgen Nara,” sagde min far, da vi kom ind i køkkenet. Over i hjørnet slubrede Odin vand i sig og supplerede det med noget tørfoder. Fjernsynet var tændt på en nyhedskanal.

”Godmorgen far,” svarede jeg.

”Morgenmad, Nana-Klara?” gentog min mor, tydeligt pirret over at blive overhørt.

”Nu snarere et bad, men bagefter ...” jeg tav, da jeg hørte overskriften på den nyhed, nyhedsværten præsenterede seerne for. ”Jeg tror jeg tager morgenmad nu.”

Jeg satte mig ind ved siden af min far og smurte mig et brød, med øjnene fastklisset til skærmen. For mine øjne blev ufattelige og smukke billeder vist.

Nyhedsværten fortalte om flokke af løbende enhjørninger; forsvundne folk, som sidst var set dansende med en flok alfer i skoven; kentaureer som skød efter folk på udflugt i parker; skibe som var forlist på grund af sireneres skønsang; hamadryader som omfavnede mænd der kom lidt for tæt på deres træ; og så det værste: en enorm malstrøm som var dukket op ved passagen mellem Italien og Sicilien. Den lå ved Italien og forsøgte man at undgå den, ville et grimt uhyre, som kom op fra havet ved Siciliens kyst, æde alle passagerne på skibet. Det bestod af et dusin slanger, som huggede ned mod dækket og slugte mennesker hele. Jeg anede ikke hvad den hed, men de andre kunne jeg navngive af billederne, selvom nyhedsværten ikke nævnte dem ved navn.

”Tror du det er reklame for en eller anden kommende film, Paul?” spurgte min mor, og inden han svarede: ”Skift kanal.”

Fjernsynet blev stillet op på en kanal som viste en serie og jeg smuttede med en marmelademad i munden og to i hænderne. Ingen stoppede mig.

Jeg smækkede døren til mit værelse i med foden. Drake rejste sig straks op og jeg gav ham madderne. Han spiste dem sulten, mens jeg spiste min.

”Verden er fuldstændig gået af lave,” fortalte jeg ham. ”Jeg så lige i fjernsynet, der hvor vi får nyt om verden fra, at alle mulige væsner var dukket op og de var langt fra søde. Kentaureer som skød efter folk! Sirener! Et stort, grimt monster som æder folk! Kan de ikke holde sig i skjul og være søde?”

”Hvorfor dog det? De var vant til frihed til at gøre hvad de ville før, så hvorfor tage det fra dem, bare fordi det ikke passer ind i jeres samfund? I må vel bare tilpasse jer til alt det nye og forsøge at leve med det. Og hvad gør et par menneskeliv? Det du burde bekymre dig om, er at vinde over Cerberus. Hvis du taber så vil mange dø.”

”Behøver du minde mig om det? Det er et pres nok i forvejen,” sagde jeg og kiggede op fra den sko jeg var ved at binde op.

”Jeg skal nok forsøge, men kan ikke love dig noget,” sagde han og det var som om der et kort øjeblik, kom et lettere ondt og arrogant udtryk på hans ansigt, men så forsvandt det. Han var som jeg havde tænkt første gang jeg så ham. En hel del stolt. ”Jeg går tilbage til Blåvinge. Skal vi mødes hen på formiddagen ved laden?”

”Det kan vi godt.”

Mere behøvede han åbenbart ikke at høre. Han åbnede et af de vinduer som vendte ud mod skoven og forsvandt igennem det, uden at sige ’på gensyn’ eller ’vi ses.’ Dumme nar.

Jeg lod mig falde ned på sengen og lukkede opgivende øjnene.

Jeg måtte have sovet, for Drake stod anderledes klædt ved min seng, da jeg åbnede øjnene igen.

Han havde det tøj på, som han også havde båret, da jeg for første gang så ham uden rustning. Han havde også haft tøjet på i går. Jeg havde den mistanke at han ikke havde andet tøj end sin armeløse bluse og så skjorten. Hvor klamt! Og det blev helt sikkert ikke vasket.

”Hvad er der?” mumlede jeg træt.

”Du kom ikke.”

”Klokken er ikke engang otte, Drake, og du brokker dig over at jeg er sent på den? Du er for tidlig, kammerat.”

”Det er middag nu, Nara. Du har sovet siden jeg forlod dig. Du har tilmed samme tøj på.”

Jeg fik løftet hovedet nok til at se ned af mig selv. Jeg havde stadig shorts og T-shirt, som var løbet ad maven (hastigt rettede jeg på den,) på. Faktisk havde jeg stadig mine tennisko på fødderne, selvom den ene hang dinglede på mine tæer. Jeg krummede dem sammen og skoen faldt på gulvet. Og jeg havde snakket om hvor klam han havde været. Jeg havde sovet i tøj der var våd af sved. Jeg havde endnu ikke fået mig et bad. Føj.

”Så kom nu op med dig.”

”Nej,” mumlede jeg og følte mig som et lille barn, der ikke gad noget. Mit tonefald lød tilmed sådan og jeg følte mig modig ved at stille mig op mod en anden. ”Nu hvor vi er sent på den, kan vi så ikke droppe det for i dag? Jeg vil gerne læse.”

”Beklager Nara, men vi skal træne. Du kan ikke være sådan og giver jeg dig lov, vil du blive ved med at gøre sådan her. Du skal øve dig med sværd og få bedre muskler.”

”Hvad hvis jeg ikke vil have bedre muskler.”

”Så har du et ønske om at dø.”

”Vel har jeg ej!”

Drake skulle til at svare, faktisk nåede han at sige en stavelse, før et råb og buldrende skridt, stoppede ham.

”NARA!”

Det var min bror og han kom denne vej, hen mod min dør! Drake gjorde mine til at springe ud af vinduet, men jeg stoppede ham.

”Min far kan være derude,” hviskede jeg og kravlede ind under dynen og holdt den oppe. ”Kraavl ind her.”

Selvom jeg hadede det jeg gjorde og Drake så mærkelig ud over mit tilbud om, at dele sengen med ham, gjorde han som jeg sagde. Der var ingen andre skjulesteder.

Drake smuttede under dynen og lagde sig tæt op af mig, så det lignede at den store bule i dynen var mig. Han lagde armene om mig, det ene ben anbragte han over mine og jeg tror hans hoved fandt plads ved min armhule, som stank af sved. Det var lidt pinligt, men han fortjente det på en måde, sådan som han kontant svang pisken mod mig. Det var som et mærkeligt knus.

Jeg nåede lige at gribe min bog og åbne den, da min bror, uden at banke, kom brasende ind på mit værelse.

”Ligger du stadig i sengen, Nana-Klara?” spurgte han og jeg skar ansigt over lyden af hans navn. ”Er det ikke lidt for varmt til at putte sig under en dyne?”

”Nej, overhovedet ikke, Thomas. Hvad vil du?”

”Jeg skulle bare spørge fra far, om det var dig som har taget alle kikspakkerne og frugterne? Far kan ikke lave sig en madpakke nu, at du ved det.”

Jeg frøs. Jeg burde have sagt mig selv, at den store mængde mad som forsvandt, ville vække opmærksomhed, men jeg havde kun tænkt på at give det til Drake. Fremover måtte jeg vidst købe det hele selv.

”Jeg var sulten.”

”Du var sulten?” gentog min bror målløs.

”Ja, du ved det er når maven rumler og man bare skal have mad.”

”Det ved jeg godt, klaphat!”

Jeg kunne mærke Drake bevæge sig om mig. nu måtte han ikke fare op, for så kunne jeg ikke bare sige ”jeg trængte til et krammedyr,” som var det normalt. Min bror ville kun få slemme tanker om mig. Jeg kom til at tabe bogen ned på Drake.

”Er der andet du vil?” spurgte jeg. Det føltes slet ikke godt, at have Drake klyngende om mig. Mon ikke det betød store ting, der hvor han kom fra, at en af hunkøn inviterede nogen til at ligge i sin seng?

”Nej. Jeg skulle bare sig til dig fra far, at du skulle holde dig fra hans kiks.”

”Skal jeg nok,” lovede jeg og han traskede ud, uden at lukke døren efter sig. ”Husk at lukke døren!”

Thomas kom tilbage og lukkede den. Så snart den gik i, sprang Drake ud af sengen. Enten var det mit nærvær eller svedlugten der gjorde det.

”Kom vi skal af sted,” sagde han hende ved vinduet ud mod skoven. Han så urørt over vores intime situation nogle sekunder forinden. Jeg selv rødmede til begge ører og kunne ikke kigge op på ham. Det var et sandt mirakel jeg kunne svare med en normal stemmeføring.

”Må jeg ikke lige gå i bad først?”

”Du skal alligevel svede, så lad være. Vi kan tage os en dukkert i havet bagefter.”

Jeg sukkede. Drakes ord var lov. Det havde jeg fundet ud af efterhånden.

”Fint, men det bliver uden mad. Du hørte selv min bror.”

”Vi kan sikkert finde noget i skoven at spise.”

Jeg væmmedes ved tanken om skovbær og dræbte harer eller fasaner, som ikke var blevet plejet i menneskehænder og kørt over et rullebånd.

Jeg fulgte efter ham og ind i skoven, hvor torturen begyndte.

Først havde vi en opvarmning, der var så hård, at jeg ikke havde energi til andet end at trække vejret i et kvarter. Så begyndte Drake at undervise mig i sværdtræning. Ikke at det gik godt, men det gik bedre. Nu kunne jeg både løfte og svinge det, men i kort tid af gangen, for syren sved i mine arme, hvis det blev holdt oppe for længe. Vi fortsatte Gud ved hvor længe, og da jeg var segnefærdig stoppede han endelig. Min mave rumlede, for al det jeg havde spist til morgenmad var blevet fordøjet og forbrændt. Jeg trængte til mad.

Drake gik ud for at finde noget at spise, imens jeg slappede af, hvilket var meget nemt. Han kom tilbage med en masse bær på et blad og begyndte at trække dem på strå. Han rakte mig en og jeg stirrede mistroisk på dem. Hvad var der mon sket ved disse bær, mens de havde hængt på busken? Havde en ræv gnedet sig op af dem? Havde et dådyr skidt ved det? Og havde en klam snegl bevæget sig over den? Havde strået de sad på, været i berøring med jord? Nu om dage kunne vi ikke tåle de uhygiejniske ting, folk i gamle dage havde været udsat for.

Drake spiste allerede, så jeg tog forsigtigt en bid. De smagte syrligt, men var ellers gode nok. Så jeg spiste og skubbede tankerne væk.

Mine øjne gled over skoven, mens jeg tyggede og da jeg gispede af skræk, var jeg ved at få et bær galt i halsen. Der var noget som bevægede sig i skoven! Det havde retning mod os!

”Hvad er der?” spurgte Drake på yderste beredskab.

”Der er noget ... i skoven!” hostede jeg, så jeg fik tårer i øjnene.

Drake var hurtig og pludselig stod han med et sværd i hånden, parat til at angribe det som kom mod os.

Ud af skoven, på hove som blidt blev placeret for ikke at skade blomsterne, kom en smuk enhjørning. Den var kridhvid, med lang, hvid og bølget mane, og et snoet horn der var elfenbensfarvet. Den så så uskyldig og ren ud, da den prustende stoppede i udkanten og med sine himmelblå øjne, betragtede Drake, der stod med hævet sværd.

Han slappede straks af og smed det væk. Jeg blev siddende. Aldrig havde jeg set noget så smukt.

På lette hove kom den over til mig og gjorde noget, som jeg aldrig troede, ville kunne ske for mig, hverken med hest eller enhjørning: Den knælede for mig og lagde sit hoved i mit skød. Jeg rørte blidt dens flanke og løb fingrene igennem dens lange og bløde mane.

”Det er en enhjørning,” hviskede jeg med strålende øjne.

”Ja, det kan jeg se,” svarede Drake drævet og satte sig ved siden af mig. Enhjørningen løftede sit hoved og stirrede stift på ham.

”Den kan vidst ikke lide dig.”

”Ingen enhjørninger kan lide mænd, heller ikke hvis det er små drenge. De kan kun lide jomfruer.”

Jeg stoppede med at æe den. Great, nu vidste han virkelig jeg var uvidende på kærlighedspunktet. Det strålede jo ud af mig, at jeg aldrig havde haft en kæreste før. Eller kysset. Ergo var jeg en fiasko set med ungdommens øjne. En heltinde med en nonnes.

Men måske var de endnu mere kyske dengang Drake levede. Det kunne godt være, men noget sagde mig, at Drake ikke var sådan en person og nok ikke var uvidende på de punkter.

Da jeg kiggede på ham, smilede han et smil, som i mine øjne sagde, at han vidste hvad jeg tænkte.

Jeg aner ikke hvor lang tid vi sad stille sammen med enhjørningen. Vi betragtede begge dens halvlukkede øjne og min hånd som aede den, men til sidst rejste den sig op, bukkede for mig og forsvandt.

Efter det besluttede Drake at der ikke var så meget andet vi kunne i dag. Heldigvis, for jeg havde andre planer med i dag.

Senere hen, efter at have aftalt at møde i mit værelse når vi hver var færdig med vores bade, jeg derhjemme, ham i havet, skiltes vi.

Jeg styrtede hjem og nød det kolde vand, som vaskede al sved og snavs bort. I køkkenet tog jeg bagefter en rugbrødsfad og ventede på mit værelse. Drake kom hurtigt og jeg fulgte ham op på første sal. Efter at have tjekket at min bror, som sov i baghaven, ikke ville forstyrre os, listede vi ind på hans værelse.

Jeg sprang hans kuffert over og åbnede det store skab derinde. De sidste mange år, når min bror kom på besøg, lod han altid noget tøj blive her, i tilfælde af at han uventet kom på besøg her. Meningen med det hele var nu, at han ikke længere ville have tøjet, og da han var for nærig til at smide det ud, blev det her hos os. Det ville aldrig blive brugt, så det gjorde ikke noget at jeg tog noget tøj til Drake. Thomas ville næppe opdage det.

Jeg udvalgte et par bluser, skjorter, bukser og shorts, som Drake fik i favnen. Han blev beordret nedenunder i mit

værelse, for at prøve noget tøj, jeg nøje udvalgte. Imens gik jeg min brors sko igennem og fandt to par, som forhåbentlig passede Drake.

Da jeg kom ned i mit værelse, havde Drake skiftet. Han så helt anderledes ud i shorts og en skjorte som han enten ikke havde knappet helt eller med vilje havde ladet være, så man kunne se hans overkrop. Skoene var en størrelse for store, men med noget avispapir passede det hele.

Drake blev sendt ud i skoven og ved vejen vente på at jeg kom. Imens fandt jeg min pung og skrev en besked om hvor jeg var. Så skyndte jeg mig ud og mødtes med Drake.

Turen hen til supermarkedet var på et par kilometer, så lidt træning fik vi da ud af det.

Hos supermarkedet fik jeg købt mad nok til hvert fald en uge. Vi var nødt til at tage en vogn for at få alt med. Drake var en som spiste meget, så der blev købt ind i rigelige mængder. Ting som kikspakker, brød, frugt, et par hele kyllinger, vandflasker og pålæg fandt vej ned i indkøbsvognen. Jeg måtte nervøst grinende hive Drake væk, da han i alvor spurgte slagteren inde i butikken, om de solgte hele pattegrise.

Det hele blev til flere ugers lommepenge for mig og alt blev pakket ned i tre poser, fulde til randen og bristefærdige, samt en kasse. Jeg bar to af poserne og han resten. Turen hjem gik langsomt og da vi endelig kom hen til laden, smed jeg næsten tingene fra mig.

Jeg viste Drake hvordan tingene kunne stå, mens Drake sørgede for at kyllingerne ikke ville rådne. Han kendte åbenbart et gammelt trick mod det.

Det var et helt bjerg han havde fået af mad, men nu slap jeg da for at sørge for mad hver dag. Drake lovede ikke at spise det

hele på én gang og delte pakke kiks med mig. Han udtrykte flere gange bekymring for Blåvinge, der sov inde i laden. Den havde ikke fået mad i flere dage og den kunne ikke jage i Nørreskoven som var for tæt beplantet og hurtigt ville lide under dens madvaner. Men der var intet jeg kunne gøre. Jeg samlede alle poserne, tog de slikposer jeg købte til mig selv, da jeg havde skrevet at jeg ville det i beskeden til de gamle.

Jeg gik ud at skoven et lille stykke foran vores gård, åbnede en slikpose og nød vingummierne i min mund, mens jeg gik videre. Ingen træning i dag. Yes!

Min far var ved at slæbe en død gris hen til vejen, da jeg drejede ind.

”Hvad døde den af?” spurgte jeg ham.

Min far slap grisen, da den lå ved siden af skraldespanden og tørrede sveden af panden.

”De andre grise var efter den,” sagde han. ”Den var åbenbart meget svag. De bed den til den forblødte.”

Først nu så den var blodpletet. Jeg kiggede hurtigt væk.

”Det var synd. Kommer folkene fra krematoriet så og samler den op?”

”Først i morgen. Jeg mangler at ringe til dem og gøre så mange andre ting.”

”Jeg kan godt gøre det for dig, far,” skyndte jeg mig at sige. En idé var kommet ind i mit hoved. ”Så kan du gå videre med at passe grisene.”

”Tak Nara,” sagde han og kyssede min pande. Han lugtede af gris og mødding, men det var en lugt jeg forbandt med min far.

Da han var ude af syne, skrottede jeg telefonsamtalen jeg havde lovet min far at tage, og satte i løb ind i skoven, i retning af laden.

Altair – Gwalior.dk
Drageridderen

Jeg sprang over stok og sten, løb alt hvad tøjet kunne rumme, mens jeg følte mig rigtig god. Jeg havde lige fundet Blåvinges aftensmad.

Gwalior.dk